

doderlo in v dno zagreblo: pa te skale se ne vmaknejo! Ponosna Evropa — sem si mislil — kaj ti je mar viharja in valov, ki butajo v tvoje peté; mogočna kraljica ti stojiš in se ne uganeš časom in njih prekucijam. Znabiti, da ta vihar od tu potegne do tvojega serca, da podstaje tvoje razdrobi.

Temno je bilo in vse krog nas nepokojno, ko smo dali Evropi zadnjikrat slovo: Bog daj, da zlato solnce sije in da kraljuje mir in pokoj tam gori, ako nas zopet enkrat ladija proti domu popelje.

Ta četrtek je bil kaj dolg in dolgočasen. Kmalo nismo nič vidili, kakor nad nami oblačno nebó, in krog nas na vse strani neizmerno morje. Le morski tiči, beli ko sneg, so letali za nami, njih vrisk je tako čuden, da bi človeka lahko groza spreletela.

Na večer se je nebó zjasnilo, kakor da bi nam bilo hotlo prekrasni pogled še pokazati, kako solnce na vides v morje pade in ga valovi zagrebó. — Kako poetična je bila vera starih Grekov — sem se živo spomnil, ko sem vidil v zahodu goreči plam nad vodami; zdelo se mi je, da bi imela iz valov se vzdigniti Tetis, da bi s svojimi mehki rokami objela svojega Helios-a!

Bližali smo se koncu naše poti; v petek bi bili imeli že v Aleksandrii biti, pa zavolj slabega vremena smo še le prihodnji dan zjutraj se v to mesto pripeljali. Vreme je sicer čedalje prijetniše prihajalo, bolj ko smo se Afriki bližali; tudi toplo je bilo že tako, da se v dveh suknjah nič več prestati ni moglo. Cela družba se je zdaj začela zopet veselejše gibati, zopet je bilo vse na verhu zbrano, in celi dan se je vse proti jugu ozeralo, da bi le kmalo suho zemljo afrikansko zapazilo. Pa bregovi egiptovski so tako nizki, da se mora prav blizo že priti, preden se vidi zemlja. Celi dan je tako prešel, in ker je morje se skoraj popolnoma poleglo, je šlo mirno vse svojo pot in dobro od rok: dolgočasno je pa še bolj!

Na večer se nad morjem zasveti zvezda, z berlečim in vedno večjim svitom — bila je to luč svetilnice aleksandrijske. Mašina postoji, kapitan dá meriti globokost morja, in ko še ni bilo dna, smo se peljali počasi ti zvezdi ravno nasproti. Celó noč je mogel parobrod pred barkostajo in mestom zunaj na morji se gori in doli voziti, ker po solnčnem zapadu se nobena ladija ne more več peljati v aleksandrijsko luko, v katero je vhod tako težaven, da malo kje tako. — Čudno je bilo viditi zmiraj to svitlo zvezdo pred nami, edino znamenje nove dežele, — in za nami je ležalo široko morje, ki nas je ločilo od domovine!

Jutro napóci in skoz megle smo mogli že zapaziti visoko tako imenovano Pompejevo stebro in nizki breg egiptovski. Od Abukira nazaj se verne parobrod memo nove, pa skoraj opušene barkostaje, in memo Farosa, kateri je bil nekaj eden izmed sedem čudežev na zemlji, proti vhodu v staro luko. Rasetiu, palača egiptovskega poglavarja, se sveti na ozkem jeziku zemlje, in zadej stermí sto in sto barkinih jambor. Breg na zapadni strani je poln mlinov na sapo, terdnjave in palače pa stojé na stranéh. — Kmalo nam pride pilot iz mesta naproti, ki je ladijo zdaj vižal. To je bil prvi Egipčan, kterege smo zavolj njegovega temnega obraza, čudne noše in družih orientalskih značajev vsi občudovali. Parobrod se je zdaj napotil v luko; Rasetiu s svojimi palmami, ktere so nas tukaj pervikrat pozdravljale, na levi strani, toplíce Kleopatre in katakombe na desni, memo vojnih bark z rudečimi egiptovskimi banderi, skoz temno kerdelo bark vsake baže in vsacega naroda, je pihal naš parobrod zmiraj naprej, dokler se ni ustavil na svojem navadnem mestu. Bili smo v Aleksandrii, 17. decembra 1859.

J. Radonjević.

Simbiljno prerokovanje.

Kratkočasnica.

- „Kaj bo, kaj bo iz rév otrok? —
Ne vem, to vé le večni Bog! —
Premilo mat' zdihuje —
Nadloga trobi v silni rog,
Derhal težav sklicuje“.
- „Sirote, tužni, revni smo,
Pomôci si ne moremo,
Imamo malo zemlje;
Kar nekaj že je naše b'lo,
Nam ta in uni jemlje“.
- Prišel je zdaj deseti brat,
Ko zemlja star in sivobrad,
V obleki stare baže;
Obhodil svet je mnogokrat,
Povsod se znan'ga kaže.
- „Nikar ne skerbi“ — ji veli —
„Kaj s tvoj'mi bo prihodnje dni;
Povem ti, ljuba mati:
V Šimbiljnih bukvah to stoji,
Kar čem ti prerokvati“.
- Iz nedrija je bukve vzela,
Ob nje je terkati začel,
Zavite v kožo pasjo.
Te bukve stare — kdo b' verjel —
Šimbiljske da se glas'jo.
- „Enkrat železna kača bo
Ležala tje čez Donavo,
Rep nje bo prek Ljubljane,
Železni žebeci potekó
Ognjeno sopihaje“.
- „Munjava bode pismonos,
Česté tam, kjer je kolovoz,
Roké pa za kazalo,
In solnce bo mu, kdor ni bos,
Pod pete zmír sijalo“.
- „Popoldne, ko že eno vdar',
V cerkvah bo svete maše dar;
Kokošim tuj'ga sveta
Zvečer bo še li nesti mar,
Ko teče ura petá“.
- „Mogočen kmet bo zdaj gospod,
Jemal bo pisan koš na pot,
Po svetu se voziti.
Na svetu bo hudo povsod,
Ko to bo jelo bití“.
- „Takrat, takrat bo vsem gorjé,
Mešale bodo se glavé,
Med ljudstvi bo spertija,
Bolezni čudne in vojské,
In strašna pomertija“.
- „Takrat ponese ubog terpin
Za svoje žita meh u mlin,
Sosed ga bo napadel;
Pretep za meh bo na pogin,
Meh stergan bo zakadil“.
- „Razprašil bode veter meh
Po svetu kakor moke snég,
Na boj ljudi podkuril;
Razkačen bode se na speh
Cel svet na vojsko buril“.
- „Nazadnje sedem kraljev bo
Pomirilo le-to vojskó;
To bo na sorškem polji.
Ostal bo nas le malo kdo,
Pa časi bodo bolji“.
- „Otroci tvoji križem svet
Šli bodo kratek čas imet,
Kupci bodó bogati;
Kot nagel solnea, lune let
Se dalo bo peljati“.
- „Kot hitro blisk ustraši nas,
Al koljkor je trenutka čas,
Bo v Indjo le pisati.
V letanji bo veselje vas,
Se z orli poskušati“.
- „Prot severju med večni sneg
Bo lovca gnala šala, smeh
Nad severne medvede,
Lovit po brezdrevesnih tleh
Košut laponskih čede“.
- „Kjer černih je zamorcov dom,
Bo vaših puš prestrašni grom
Pobijal tigre, leve,
Alj bode pa kupčija s kom
Za lišpe res kraljeve“.
- „Amerika vračvala bo,
Kar tvoji stor'li so za njo,
Sej ona je bogata;
Kar zmislíš si, se v nji dobó,
Vsa skoz in skoz je zlata“.
- „V Jeruzalem na božjo pot,
Al' kodar hodil naš Gospod,
Lahko bo šel pobožen;
Nikomur Turk ne bo na pot';
Sej bode vam podložen“.
- „Kjer svet' Savér imel misjon,
Ondot je krajev na miljon,
Ki nek so pravi raji;
Kot zvezd je rajev tud' zastonj
V Perziji, Kitaji“.
- „Tam svet'jo se zlatá goré,
Kot solnce démanti blišé,
Tam kamni so za krone,
Tam v morji bisere lové,
Bogastva zemlja tone“.
- „Iz drevja, cvetja polnih tal
Valovi se hlapé dišav,
Sadjá so polni gojzdi,
Pogačno drevje sred gošav
Objema terta z gojzdi“.
- „Žlahnejega vam vina ni,
Kot Perzje Širas ga rodí;
Le ene kaplje vžiti,
Skerbí iz glave prepodí —
Privošim vam ga piti!“
- „Rebeke, Sare prelepé
Še vedno v Perzii živé,
Kdor tujko če snubiti;
Čirkaske križem svet slové,
Da gorših ni dobiti“.
- „Kjer biva kak slovansk junak,
Kot k svojim pojde tvoj rojak
Si z njim um izbistriti,
Učeno alj kar ume vsak,
Kot brat se pomeniti“.
- „Bo ena čeda, en pastir,
Cel svet bo hiša, v nji pa mir,
Pa tud' le ena vera;
Tako poteče sreče vir,
Kateri zdaj le hira!“

Požencan.